

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/500/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713201979
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2713201979.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a členov senátu: JUDr. Martina Valentová a JUDr. Daniel Ilavský, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: Tomáš Kušník, s.r.o., so sídlom tamtiež, IČO: 36 613 843, proti odporcom: 1. R. V., nar. XX.X.XXXX, bytom F., U. XXXX/X, 2. C. V., nar. XX.X.XXXX, bytom tamtiež, o zaplatenie 5.885,24 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 3C/107/2013-88 zo dňa 6.8.2014 - v časti III., ktorou súd návrh vo zvyšku zamietol, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku III., ktorou súd návrh vo zvyšku zamietol **p o t v r d z u j e .**

Odporcom 1 a 2 náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd výrokom I. odporcom 1 a 2 uložil povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť navrhovateľovi sumu 1.830,34 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 3.12.2012 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Nasledujúcim výrokom II. súd nepovolil odporcom 1 a 2 splácať svoj záväzok v splátkach. Výrokom III. vo zvyšku súd návrh zamietol. Ostatným výrokom IV. odporcom 1 a 2 nepriznal náhradu trov konania.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 330 ods. 2, § 497 a § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka v znení do 31.12.2008, § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 a § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení do 31.12.2007, ako i ustanovení zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení do 30.6.2006, § 2, § 4 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 s použitím § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 586/2008 Z.z. Ako prvé prvostupňový súd uzavrel, že právny vzťah založený zmluvou o splátkovom úvere uzavretou medzi právnym predchodcom navrhovateľa Slovenská sporiteľňa, a.s., ako veriteľom a odporcami ako dlžníkmi dňa 12.1.2005 je vzťah občianskoprávny, keď zmluva o úvere je absolútnym obchodom a treba naň aplikovať ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa. K záveru o občianskoprávnom vzťahu súd viedla aj skutočnosť, že zák. č. 258/2001 Z.z. v odkaze pod čiarou pod bodom 9 k § 5 zákona, týkajúceho sa odstúpenia od zmluvy veriteľom, odkazuje na § 48 Občianskeho zákonníka, teda na predpis upravujúci občianskoprávne vzťahy a nie na ust. § 344 Obchodného zákonníka. Zo žiadneho ustanovenia zákona pritom nevyplýva, že by z pôsobnosti § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, v tejto súvislosti súd poukázal na § 23a ods. 1 a 2 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú aj zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka. Ust. § 54

ods. 1 Občianskeho zákonníka teda reguluje aj absolútne obchody. Súd mal tiež za to, že navrhovateľom v zmluve prejavenej vôľa uplatňovať na vzťah účastníkov inštitúty obchodného práva namiesto inštitútov upravených v kódexe o občianskych právach nie je pre spotrebiteľa prijateľné. Následne súd dospel k záveru, že návrh bol podaný iba sčasti dôvodne. Vychádzal zo skutkového stavu, že právny predchodca navrhovateľa uzatvoril s odporcami dňa 12.1.2005 zmluvu o splátkovom úvere na základe ktorej sa banka zaviazala odporcom poskytnúť úver vo výške 126.000,- Sk (4.182,43 Eur) s konečnou splatnosťou úveru 20.1.2015 a s výškou mesačnej splátky 56,89 Eur, pričom odporcovia sa zaviazali vrátiť poskytnuté finančné prostriedky a zaplatiť úroky. Ďalej súd uzatvoril, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá na formulárovom tlačíve nebola individuálne dojednaná. Zmluvu vyhodnotil ako platnú uzavretú podľa § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzavretia. Poukázal na to, že predmetná zmluva o splátkovom úvere neobsahuje rozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky, čím nebola splnená povinnosť vyplývajúca z § 4 ods. 2 písm. a) a ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch a preto v zmysle ods. 5 veriteľ nemôže od spotrebiteľa úrok alebo poplatky neuvedené v zmluve požadovať. V ďalšom súd poukázal na to, že odporcovia prijali spotrebiteľský úver v sume 123.480,- Sk a nie ako to tvrdil navrhovateľ vo výške 126.000,- Sk, pretože pôvodný veriteľ strhol odporcom sumu 2.520,- Sk ako poplatok za spracovanie zmluvy, odporcovia ale reálne získali len finančné prostriedky vo výške 123.480,- Sk. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že odporcovia zaplatili na pohľadávke veriteľovi sumu 2.268,44 Eur (68.339,10 Sk) a zostala neuhradená časť v rozsahu 1.830,34 Eur (4.098,78 - 2.268,44 Eur). Súd preto zaviazal odporcov zaplatiť navrhovateľovi istinu v sume 1.830,34 Eur, k čomu priznal i úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne od 3.12.2012 do zaplatenia podľa Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Ďalej súd uvádza, že úrok priznal od dátumu žiadaného v návrhu, keďže dňa 12.11.2012 došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Súd navrhovateľovi nepriznal úrok z omeškania v sume 398,17 Eur, ktoré uplatnil ako súčasť istiny, nakoľko bol počítaný nezákonnou výškou úrokovej sadzby 26,40% ročne z nezákonnej výšky istiny. Súd považoval za neprijateľné, aby sa opätovne úročili úroky a poplatky. Súd navrhovateľovi nepriznal ani ním uplatnené poplatky, úrok a úrok z omeškania, pretože sú príslušenstvom pohľadávky a súd považoval za neprijateľné, aby sa opätovne úročili, naviac boli súdom vyhodnotené ako nároky plynúce z neprijateľných podmienok uvedených v zmluve o úvere. Pokiaľ ide o platnosť dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 20.3.2012, súd ju vyhodnotil ako neplatnú a uznanie záväzku za neúčinné pre jej neurčitosť a preto v konaní na túto dohodu neprihliadol. Neurčitosť videl v samotnej uznannej dlžnej sume, ktorá pozostávala z istiny 5.385,91 Eur a z príslušenstva, pričom príslušenstvo nebolo v dohode určené presnou sumou, ani bližšou špecifikáciou, aby bolo jasné z čoho pozostáva. Za neurčitú označil tiež časť III. nazvanú Forma splnenia záväzku, keďže neobsahuje výšku splátky. Súd v rámci súdnej kontroly sa zaoberal aj otázkou, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a teda či neobsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, pričom dospel k záveru, že v zmluve je obsiahnutých viacero neprijateľných zmluvných podmienok. Konštatoval, že skúmaniu zmluvných podmienok nebráni fakt, že navrhovateľ je novým veriteľom, pretože ani postúpením pohľadávky na navrhovateľa zmluva o úvere spotrebiteľský charakter nestratila. Za neprijateľnú označil podmienku obsiahnutú v čl. II. bod 2, tiež v čl. III. bod 1 zmluvy o úvere, v čl. II. bod 3 v čl. III. bod 7, v čl. V. bod 4 z dôvodov v odôvodnení rozsudku uvedených, pričom ale vo výroku rozsudku tieto zmluvné podmienky neuviedol a tento postup neodôvodnil. S poukazom na ust. § 160 ods. 1 O.s.p. súd nepovolil odporcom splácať dlh navrhovateľovi v splátkach po 15,- Eur mesačne, keďže túto výšku splátok nepovažoval za súladnú so súdnou praxou, ktorá vyžaduje, aby bol dlh uhradený najneskôr do 36 mesiacov od právoplatného rozhodnutia súdu, pričom u odporcov nie je ani predpoklad splnenia dlhu v splátkach a veriteľovi by povolením splátok bolo upreté resp. neprimerane obmedzené právo na plnenie od dlžníkov. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., pričom skonštatoval, že čistý úspech odporcov bol 37,80%. Keďže ale úspešnejší odporcovia oznámili, že si trovy konania neuplatňujú, súd rozhodol tak, že im náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku výlučne len v časti, ktorou bola žaloba zamietnutá podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd v zmysle § 220 O.s.p. rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu, resp. aby ho v zmysle § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania spolu vo výške 190,91 Eur. Odvolateľ argumentoval tým, že prvostupňový súd vec neprávne právne posúdil. Ako prvé poukázal na znenie § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení v čase uzavretia

predmetnej zmluvy o splátkovom úvere do 1.1.2008, pričom zdôraznil, že podľa tohto znenia pokiaľ nie je splnená podmienka v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona (a zmluva neobsahuje sumu, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov), nie je uvedený nedostatok sankcionovaný tým, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Táto sankcia nastáva iba v prípade, keď zmluva neobsahuje RPMN, čo nie je daný prípad. Preto v danom prípade podľa odvolateľa došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci na základe neúčinných ustanovení v čase uzavretia zmluvy a rozhodnutie preto nemožno považovať za správne. Ako druhé odvolateľ namietal, že prvostupňový súd pochybil, ak subsumoval celý zmluvný vzťah účastníkov pod Občiansky zákonník, čím došiel k nesprávnym záverom a vyhodnoteniu niektorých zmluvných podmienok za neprijateľné a neplatné. S poukazom na § 497, § 502 a § 504 Obchodného zákonníka poukázal na skutočnosť, že predmetná úverová zmluva bola uzavretá 12.1.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka ako aj zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ust. § 52 ods. 1 s účinnosťou od 1.1.2008 sa pritom nespravujú nároky vzniknuté pred 1.1.2008. Takže ak bola zmluva uzavretá pred 1.1.2008 nie je možné práva a povinnosti z nej vzniknuté posudzovať podľa § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo 3/2011, 6MCdo 4/2012, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/138/2013 uzavierajúce, že otázku premlčania zmluvy o úvere je potrebné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka. V ďalšom po citácii § 503 ods. 3, § 505 a § 506 Obchodného zákonníka poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Cob/62/2007, z ktorého odcitoval stať podľa ktorej dlžník v omeškaní s plnením peňažného záväzku je povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania, pri úrokoch z poskytnutého úveru je možné pri omeškaní požadovať z týchto zmeškaných úrokov úroky z omeškania. Obdobne citoval rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo 143/98. Skonštatoval, že nevidí dôvod na nepriznanie riadneho úroku, pokiaľ sa súdu jeho výška zdala neprímeraná, mohol ju znížiť alebo vyzvať na jej úpravu navrhovateľa, k čomu nedošlo. Rovnako v časti úroku z omeškania zastal názor, že pokiaľ súd považoval jej výšku za neprímeranú mohol ju znížiť alebo vyzvať na jej úpravu.

Odporcovia odvolací návrh nepodali, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania - teda výlučne v zamietajúcej časti, z dôvodov uplatnených odvolateľom (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a došiel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie preskúmaného rozsudku v napadnutej časti v zmysle § 219 O.s.p.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo prešetriť správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti III., ktorou návrh vo zvyšku (oproti priznanej časti) zamietol a to z dôvodov uplatnených odvolateľom (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

Z ust. § 153 ods. 4 O.s.p. vyplýva, že súd je povinný určiť znenie neprijateľnej podmienky vo výroku rozsudku vtedy ak dodávateľovi neprizná plnenie z dôvodu takejto podmienky, pričom v danom prípade bola časť plnenia navrhovateľovi nepriznaná nie z dôvodu neprijateľných podmienok, ale z dôvodu súdom prvého stupňa argumentovaného rozporu uplatňovania úrokov a poplatkov s ust. § 4 ods. 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení do 30.6.2006. V takom prípade s poukazom na § 153 ods. 3 O.s.p. je daná iba možnosť súdu v rozsudku vysloviť neprijateľnosť určitej zmluvnej podmienky, ktorá možnosť závisí od úvahy súdu. Nevyslovenie predmetných zmluvných podmienok podľa odôvodnenia

vo výroku rozsudku ako neplatných z dôvodu ich neprijateľnosti, preto odvolací súd nepovažoval za vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na ktorú by musel v zmysle § 212 ods. 3 O.s.p. prihliadať ex offo, bez ohľadu na to, že nebola uplatnená v rámci odvolacích dôvodov odvolateľa.

Ako prvý dôvod odvolateľ uplatnil, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, ak na rozhodnutie aplikoval § 4 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v nesprávnom znení od 1.1.2008, hoci mal aplikovať citované ustanovenie v znení do 1.1.2008, čím vec nesprávne právne posúdil. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu a odôvodnením preskúmaného rozsudku dospel k záveru, že táto námietka odvolateľa neobstojí.

Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku je zrejmé, že súd na vec aplikoval z ust. zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v správnom znení, teda v znení do 30.6.2006 s poukazom na to, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá dňa 12.1.2005. Je tiež pravdou, že toto znenie citovaného zákona nesankcionuje neuvedenie sumy, počtu a termínov splátok ako istina, tak úrokov a iných poplatkov následkom, že by bolo potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako je tomu aktuálne v zmysle § 4 ods. 3 citovaného zákona. Toto ale prvostupňový súd ani v odôvodnení preskúmaného rozsudku netvrdil. Vychádzal zo správneho znenia citovaných ustanovení, pričom kládol dôraz na znenie § 4 ods. 5 podľa ktorého od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a z toho vyvodil, že ak veriteľ neuvedol v písomnom vyhotovení zmluvy náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona v citovanom znení, teda sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, potom nemôže tieto úroky a poplatky neuvedené v zmluve od spotrebiteľa požadovať. Tento záver súdu prvého stupňa ale odvolateľ v odvolaní nenamieta, ani nijako nespochybňuje, nenamieta samotný výklad aplikovaného ustanovenia, namieta len aplikáciu nesprávneho znenia citovaného zákona, čo nie je pravda. Prvé z odvolacích námietok navrhovateľa, že súd vec nesprávne právne posúdil tým, že na vec aplikoval nesprávne znenie príslušného zákona, teda neobstojí.

Ako druhé odvolateľ namietal, že súd na vec mal aplikovať ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže do 31.12.2007 sa tieto ustanovenia na úverovú zmluvu, ktorá je absolútnym obchodom podľa Obchodného zákonníka, nevzťahovali. Ani v tejto odvolacej námietke sa odvolací súd s navrhovateľom nestotožnil.

Slovenský právny poriadok upravoval postavenie a ochranu spotrebiteľa najskôr v zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol účinný v období od 31.12.1992 do 30.6.2007. S účinnosťou od 25.11.2004 (do 30.6.2007), teda v čase uzavretia predmetnej zmluvy citovaný zákon v § 23a definoval spotrebiteľské zmluvy ako zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. definoval spotrebiteľské zmluvy v ust. § 52 rozdielne v období od 1.4.2004 do 31.12.2007 a rozdielne v období od 1.1.2008. § 52 Občianskeho zákonníka v znení v období od 1.4.2004 do 31.12.2007 zakotvoval, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8. časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

S účinnosťou od 1.1.2008 Občiansky zákonník v § 52 ods. 1 spotrebiteľskú zmluvu už definuje ako každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľom podľa ods. 3 cit. ust. je pritom osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom podľa ods. 4 cit. ust. je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Keďže z ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodiť, že 5. hlava Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 52 ods. 1, odvolací súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v cit. ust. § 23a Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Zb.

Keďže právny predchodca oprávneného bola osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, vystupoval v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a je i veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na to, že odporcovia pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a nemohli individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, je potrebné ich považovať za spotrebiteľov v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka a zároveň sú spotrebiteľmi v zmysle § 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. Vzhľadom na to, že predmetnou zmluvou sa zaviazal poskytnúť právny predchodca oprávneného ako dodávateľ povinnému ako spotrebiteľovi dočasné peňažné prostriedky vo forme úveru a povinný ako spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, zmluva uzavretá medzi účastníkmi spĺňa základné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle zák. č. 258/2001 Z.z. Keďže zároveň nebolo preukázané, že by zmluva uzavretá medzi účastníkmi bola niektorou zo zmlúv vymenovaných v § 1 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z., nie je vylúčená spod jurisdikcie tohto zákona.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu teda odvolací súd uzatvára, že ani druhá námietka odvolateľa o tom, že by na vec nebolo možné aplikovať ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka neobstojí. Vyššie uvedené závery pritom nie sú v rozpore so závermi súdov, ktoré citoval v odvolaní odvolateľ, podľa ktorých na otázku premlčania nárokov z úverovej zmluvy je nevyhnutné aplikovať Obchodný zákonník. Ust. cit. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka totiž tvoria lex specialis v prípade, že ide o úverovú zmluvu spotrebiteľského charakteru vo vzťahu k ustanoveniam lex generalis Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, pričom tieto ust. lex specialis otázku premlčania nároku zo spotrebiteľskej zmluvy neriešia. Zmena nastala novelizovaním znenia § 52 ods. 2 Obč. zák. až s účinnosťou od 13.6.2014.

V ďalšom odvolateľ poukázal na to, že nevidí dôvod na nepriznanie riadneho úroku a úroku z omeškania a v prípade, keď sa súdu zdala jeho výška neprimeraná, mohol ju súd znížiť. Prvostupňový súd ale v napadnutom rozsudku úroky a poplatky nepriznal nie pre ich neprimeranosť, ale s poukazom na § 4 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch v citovanom znení, s tým, že nie sú riadne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Proti tomuto záveru súdu prvého stupňa odvolacie námietky nesmerujú.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd, po vyčerpaní uplatnených odvolacích dôvodov, rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti III. ktorou súd vo zvyšku návrh zamietol i v závislom výroku o náhrade trov prvostupňového konania, (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého), ako vo výroku vecne správny s použitím ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní boli plne úspešní odporcovia a preto im v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov konania voči neúspešnému navrhovateľovi. Keďže ale odporcovia si nárok na náhradu trov konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnili (podľa obsahu spisu im v odvolaní ani žiadne trovy nevznikli), odvolací súd odporcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.